

Datum van
inontvangstneming

:

16/06/2021

Zaak C-279/21**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

28 april 2021

Verwijzende rechter:

Østre Landsret (Denemarken)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 maart 2021

Verzoekende partij:

X

Verwerende partij:

Udlændingenævnet

Voorwerp van het hoofdgeding

Deze zaak betreft de afwijzing van een verzoek om gezinshereniging in Denemarken tussen verzoekster, X, een Turks staatsburger, en haar echtgenoot, Y, die ook Turks staatsburger is en in het bezit is van een vergunning om voor onbepaalde tijd in Denemarken te verblijven. Y valt onder de Associatieovereenkomst EEG-Turkije en onder besluit nr. 1/80.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Verzoek krachtens artikel 267, tweede alinea, VWEU.

Uitlegging van de standstillbepaling in artikel 13 van besluit nr. 1/80, zoals deze bepaling laatstelijk is uitgelegd in het arrest van het Hof van Justitie in zaak A, C-89/18, EU:C:2019:580, en van de discriminatieverboden van artikel 9 van de Associatieovereenkomst en artikel 10 van besluit nr. 1/80.

Prejudiciële vragen

1. Staat de standstillbepaling van artikel 13 van besluit nr. 1/80 – in een situatie als in het hoofdgeding, waarin een Turkse werknemer het duurzame verblijfsrecht in de betrokken lidstaat van de Unie heeft verkregen krachtens de voorheen geldende regels, die de verkrijging van dit recht niet afhankelijk stelden van de voorwaarde dat een test in de taal van de betrokken lidstaat met succes werd afgelegd – in de weg aan de invoering en toepassing van een nationale regel die de hereniging van echtgenoten, behalve in gevallen waarin er sprake is van uitzonderlijke redenen, afhankelijk stelt van de voorwaarde dat een taaltest in de officiële taal van het gastland met succes wordt afgelegd door de echtgeno(o)t(e)/samenwonende partner, die als Turkse werknemer in de betrokken lidstaat van de Unie onder de Associatieovereenkomst en besluit nr. 1/80 valt?

2. Ziet het specifieke discriminatieverbod in artikel 10, lid 1, van besluit nr. 1/80 – in een situatie als in het hoofdgeding, waarin een Turkse werknemer het duurzame verblijfsrecht in de betrokken lidstaat van de Unie heeft verkregen krachtens de voorheen geldende regels, die de verkrijging van dit recht niet afhankelijk stelden van de voorwaarde dat een test in de taal van de betrokken lidstaat met succes werd afgelegd – op een nationale regel die de hereniging van echtgenoten, behalve in gevallen waarin er sprake is van uitzonderlijke redenen, afhankelijk stelt van de voorwaarde dat een taaltest in de officiële taal van het gastland met succes wordt afgelegd door de echtgeno(o)t(e)/samenwonende partner, die als Turkse werknemer in de betrokken lidstaat van de Unie onder de Associatieovereenkomst en besluit nr. 1/80 valt?

3. Indien de tweede vraag ontkennend wordt beantwoord, staat het in artikel 9 van de Associatieovereenkomst neergelegde algemene discriminatieverbod – in een situatie als in het hoofdgeding, waarin een Turkse werknemer het duurzame verblijfsrecht in de betrokken lidstaat van de Unie heeft verkregen krachtens de voorheen geldende regels, die de verkrijging van dit recht niet afhankelijk stelden van de voorwaarde dat een test in de officiële taal van het gastland met succes werd afgelegd – dan in de weg aan een nationale regel als hierboven vermeld, wanneer een dergelijk vereiste niet wordt opgelegd aan onderdanen van de betrokken Noordse lidstaat (in casu Denemarken) en van de andere Noordse landen, of aan anderen die onderdaan van een EU-lidstaat zijn (en het dus niet wordt opgelegd aan EU- of EER-onderdanen)?

4. Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, kan het algemene discriminatieverbod van artikel 9 van de Associatieovereenkomst dan rechtstreeks worden ingeroepen bij de nationale rechterlijke instanties?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen en bepalingen van internationaal recht

Overeenkomst van 12 september 1963 tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen

de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, die namens de Gemeenschap is gesloten en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (hierna: „Associatieovereenkomst”); artikel 9

Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: „besluit nr. 1/80”); artikel 10

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: „EVRM”); artikel 8

Protocol van 12 juli 1957 betreffende onder meer de afschaffing van de paspoortcontrole aan de gemeenschappelijke Noordse grenzen

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: „verblijfsrichtlijn”); artikelen 7 en 16

Arresten van het Hof van Justitie

Zaak C-37/98, ██████ EU:C:2000:224, punten 41 en 44

Zaak C-373/02, ██████ EU:C: 2004:232, punten 49 en 50

Zaak C-171/01, Wählergruppe Gemeinsam, EU:C:2003:260, punt 67

Zaak C-92/07, Commissie/Nederland, EU:C:2010:228

In het bijzonder:

Arrest van 10 juli 2014, ██████ C-138/13, EU:C:2014:2066, onder meer punten 38 en 39

Arrest van 12 april 2016, ██████ C-561/14, EU:C:2016:247, onder meer punten 51, 52, 55, 56, 66 en 67

Arrest van 29 maart 2017, ██████ C-652/15, EU:C:2017:239, punt 53

Arrest van 7 augustus 2018, ██████ C-123/17, EU:C:2018:632, punt 72

Arrest van 10 juli 2019, A, C-89/18, EU:C:2019:580, punten 31-34, 38 en 45-47

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

De **Udlændingelov** (vreemdelingenwet) (consolidatiebesluit nr. 947 van 24 augustus 2011), zoals gewijzigd bij wet nr. 572 van 18 juni 2012 tot wijziging

van de vreemdelingenwet; § 9, lid 12, punt 5, (thans § 9, lid 15, punt 6), waarin is bepaald dat aan een vreemdeling die de echtgeno(o)t(e) is van een persoon met vaste verblijfplaats in Denemarken, slechts een verblijfsvergunning wordt verleend indien de laatstgenoemde persoon de taaltest Deens 1 of een taaltest Deens van gelijkwaardig of hoger niveau met succes heeft afgelegd, tenzij uitzonderlijke redenen, waaronder de eerbiediging van de eenheid van het gezin, daartegen pleiten.

Het vereiste om de taaltest Deens 1 met succes af te leggen, is ingevoerd bij een wijziging van de vreemdelingenwet, die op 1 juli 2012 in werking is getreden. Vóór deze wijziging diende de in 2011 ingevoerde taaltest Deens 2 met succes te worden afgelegd. De wetswijziging van 2012 hield dus een versoepeling van het vereiste in. Ten tijde van de inwerkingtreding van besluit nr. 1/80 bestond er in het Deense recht geen regel zoals de verplichte taaltest Deens.

Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de in 2011 doorgevoerde wetswijziging blijkt dat het taalvereiste beoogt te waarborgen dat een in Denemarken wonende vreemdeling voldoende geïntegreerd is in en betrokken is bij de Deense samenleving om zijn of haar buitenlandse echtgeno(o)t(e) naar Denemarken te laten komen. Dit vereiste geldt niet voor personen die recht hebben op het Deense staatsburgerschap of op de nationaliteit van een van de andere Noordse landen, aangezien deze personen niet vallen onder de regels inzake verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd. Blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van de in 2012 doorgevoerde wetswijziging geldt het vereiste ook voor in Denemarken wonende vreemdelingen die een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd hebben verkregen toen er nog geen taaltest vereist was. Voorts blijkt uit de totstandkomingsgeschiedenis dat iedere aanvraag steeds in overeenstemming met de bestaande praktijk moet worden onderzocht in het licht van de internationale verplichtingen van Denemarken.

Bestuurlijke praktijk: Naar aanleiding van het arrest █████ heeft het Deense ministerie van Justitie zich op het standpunt gesteld dat er geen reden was om de voorwaarden voor gezinshereniging in de vreemdelingenwet te wijzigen. In dit verband benadrukte het ministerie van Justitie dat ontheffing van de vereiste wordt verleend wanneer er sprake is van uitzonderlijke redenen en dat er krachtens de vreemdelingenwet dus rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Korte uiteenzetting van de feiten van de zaak en de gerechtelijke procedure in het hoofdgeding

- 1 X is in Turkije geboren en is Turks staatsburger. Op 10 juli 2015 is zij in Turkije getrouwd met Y. Op 14 augustus 2015 heeft X zich naar Denemarken begeven en op 21 oktober 2015 heeft X op basis van haar huwelijk met Y verzocht om gezinshereniging in Denemarken overeenkomstig de Deense voorschriften inzake gezinshereniging met een echtgeno(o)t(e) of samenwonende partner die reeds

meer dan drie jaar een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in Denemarken heeft.

- 2 Y is Denemarken binnengekomen op 27 september 1979 en heeft sindsdien steeds in Denemarken gewoond. In 1985 verkreeg hij een vergunning om voor onbepaalde tijd in Denemarken te verblijven. Volgens de destijds geldende regels hoefde er geen taaltst Deens te worden afgelegd om die vergunning te verkrijgen. Y diende in het kader van de behandeling van het verzoek van X om gezinshereniging bepaalde informatie te verstrekken en heeft in dat verband verklaard dat hij niet was geslaagd voor de taaltst Deens 1 of een andere taaltst Deens van gelijkwaardig of hoger niveau. Hij gaf aan dat hij in plaats daarvan een basiscursus „Bouw” had voltooid, die bestond uit 320 lessen in het Deens die volgens het afgegeven certificaat voor de cursus onder meer calculatie in de beroepspraktijk, markeringen bij wegwerkzaamheden, tekeningen lezen en een inleiding tot de sector en de werktechnieken omvatten, maar geen taal cursus Deens. De bewijzen van het voorgaande waren als bijlage bij het aanvraagdossier gevoegd en Y wees er tevens op dat hij, gelet op de beroepsactiviteit die hij als Turks staatsburger uitoefende, niet hoefde te voldoen aan een taalvereiste zoals dat van een taaltst Deens. Voorts verklaarde Y dat hij, indien de immigratiediensten erop zouden aandringen dat hij de taaltst Deens aflegt, op een later tijdstip een bewijs daarvan zou overleggen. Ten slotte verklaarde Y in het aanvraagdossier dat hij geen handicap of iets dergelijks had waardoor hij niet kon voldoen aan het vereiste van een taaltst Deens. Tevens vermeldde Y in het aanvraagdossier dat hij sinds maart 1980 in Denemarken in loondienst werkzaam was, onder meer als technicus mechanica, servicemedewerker, shopmanager en magazijnbeheerder. De vier volwassen kinderen van Y, zijn moeder en zijn acht broers en zussen wonen in Denemarken. Y heeft geen broers en zussen in Turkije.
- 3 Op 1 maart 2016 heeft de Udlændingestyrelse (Deense immigratiedienst) geweigerd om X een verblijfsvergunning voor gezinshereniging met Y te verlenen, op grond dat Y niet was geslaagd voor de taaltst Deens 1 of een taaltst Deens van gelijkwaardig of hoger niveau in de zin van § 9, lid 12, punt 5, van de vreemdelingenwet, in de versie die destijds van toepassing was. De immigratiedienst was van mening dat er in dit geval geen sprake was van uitzonderlijke redenen op grond waarvan kon worden afgeweken van het vereiste om te slagen voor de taaltst Deens en merkte tevens op dat deze test niet in strijd is met de internationale verplichtingen van Denemarken. Voorts was de immigratiedienst van mening dat de standstillbepalingen, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest ████████ niet leidden tot een andere conclusie. Tegen de afwijzing door de immigratiedienst van het verzoek om gezinshereniging op grond van het nationale recht is geen administratief beroep ingesteld bij de bevoegde beroepsinstantie, te weten de Udlændingenævn (commissie van beroep voor vreemdelingenzaken). Tegen het deel van het besluit inzake het Unierecht, te weten de toetsing aan de Associatieovereenkomst enz., met inbegrip van de standstillbepalingen, is op 21 april 2016 echter bezwaar ingediend bij het (huidige) Udlændinge- og Integrationsministerium (ministerie van Immigratie en

Integratie). X verklaarde in haar bezwaarschrift onder meer dat zij wilde laten toetsen of deze afwijzing verenigbaar was met de arresten ██████ en ██████

- 4 Op 25 april 2016 is X, op grond van haar tewerkstelling, een verblijfsvergunning in Denemarken verleend krachtens § 9, lid 2, punt 3, van de vreemdelingenwet, in de versie die destijds van toepassing was. Op 14 september 2017 is de arbeids- en verblijfsvergunning verlengd tot en met 13 september 2021.
- 5 Op 6 december 2017 heeft het ministerie van Immigratie en Integratie het deel van het besluit van de immigratiedienst van 1 maart 2016 bevestigd, waarin deze dienst tot de conclusie was gekomen dat de standstillbepalingen niet tot een ander resultaat leiden dan weigering op grond van het nationale recht. Het ministerie wees er onder meer op dat bij de invoering van het in § 9, lid 12, punt 5, van de vreemdelingenwet opgenomen taalvereiste was aangenomen dat het om dwingende redenen van algemeen belang (integratiedoelstelling) gerechtvaardigd was, dat het geschikt was om deze doelstelling te verwezenlijken en dat het niet verder ging dan nodig is ter bereiking daarvan. Van dit vereiste kan worden afgeweken wanneer er sprake is van uitzonderlijke redenen, dat wil zeggen dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval. In zijn besluit van 1 maart 2016 was de immigratiedienst overeenkomstig de vreemdelingenwet tot de slotsom gekomen dat er van uitzonderlijke redenen om dit vereiste niet op te leggen geen sprake was.
- 6 Op 27 augustus 2018 heeft X de zaak aanhangig gemaakt bij de Københavns Byret (rechter in eerste aanleg Kopenhagen, Denemarken), waarbij zij verzocht om nietigverklaring van het besluit van 6 december 2017 en terugverwijzing van de zaak voor een nieuwe uitspraak. De immigratiedienst is in het hoofdgeding opgetreden als verwerende partij in de plaats van het ministerie van Immigratie en Integratie. De zaak werd door de Københavns Byret verwezen naar de verwijzende rechter, de Østre Landsret (rechter in tweede aanleg voor het oosten van Denemarken), die in eerste aanleg uitspraak doet.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 7 X heeft aangevoerd dat het vereiste van een taaltest Deens uit hoofde van § 9, lid 12, punt 5 van de vreemdelingenwet, in de versie die destijds van toepassing was, niet verenigbaar is met artikel 13 van besluit nr. 1/80, door te betogen dat het vereiste weliswaar geschikt kan worden geacht om de integratiedoelstelling te verwezenlijken, maar verder gaat dan nodig is om dit doel te bereiken. De naleving van het vereiste van een taaltest Deens is in de praktijk de enige wijze waarop een Turks staatsburger die reeds in Denemarken woont, zijn vermogen tot integratie kan aantonen. Voorts stelde X dat het vereiste van een taaltest Deens tegen deze achtergrond een absolute vereiste in verband met de integratiekwestie lijkt, waarvan niet kan worden afgeweken, en dat het dus niet evenredig is, aangezien er in een concreet geval andere geschikte middelen kunnen bestaan om

een toereikende taalkundige integratie in de lidstaat aan te tonen, zoals opleiding, tewerkstelling enzovoort.

- 8 Wat het discriminatieverbod van artikel 9 van de Associatieovereenkomst en artikel 10 van besluit nr. 1/80 betreft, heeft X tevens aangevoerd dat het vereiste van een taaltest Deens in strijd is met deze bepalingen. X stelde onder meer dat het in artikel 9 van de Associatieovereenkomst neergelegde discriminatieverbod rechtstreeks kan worden ingeroepen en autonoom van toepassing is. Artikel 9 kan dus worden toegepast en kan worden ingeroepen indien het specifieke discriminatieverbod in artikel 10 van besluit nr. 1/80 ter zake van „de lonen en verdere arbeidsvoorwaarden” niet van toepassing is.
- 9 X is dan ook van mening dat het destijds geldende vereiste van een taaltest Deens niet strookt met artikel 9 van de Associatieovereenkomst, omdat het Turkse onderdanen op grond van hun nationaliteit direct discrimineert ten opzichte van onderdanen van Denemarken, Finland, Noorwegen, Zweden of IJsland, die niet aan een gelijkwaardig vereiste van een taaltest Deens moesten voldoen om gezinshereniging met een echtgeno(o)t(e) in Denemarken te verkrijgen.
- 10 X voerde tevens aan dat Turkse staatsburgers ook in andere opzichten in strijd met artikel 9 van de Associatieovereenkomst worden gediscrimineerd ten opzichte van onderdanen van de Unie, die gezinshereniging met een echtgeno(o)t(e) kunnen verkrijgen zonder dat zij hoeven te voldoen aan het vereiste van een taaltest Deens, voor zover zij onder de regels inzake het vrije verkeer van migrerende werknemers vallen.
- 11 Met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 10 van besluit nr. 1/80 merkte X op dat het vereiste van een taaltest Deens in voorkomend geval als een „arbeidsvoorwaarde” kan worden beschouwd. Dientengevolge moet dit vereiste worden beschouwd als directe discriminatie die in strijd is met artikel 10.
- 12 Met betrekking tot de verenigbaarheid van het vereiste van een taaltest Deens met artikel 13 van besluit nr. 1/80 heeft de Udlændingenævn aangevoerd dat dit vereiste rechtvaardiging vindt in dwingende redenen van algemeen belang, namelijk het verzekeren van een geslaagde integratie, hetgeen als een algemeen belang wordt erkend. Bovendien is deze bepaling evenredig. De omstandigheid dat de ingezetene echtgeno(o)t(e) kennis heeft van de Deense taal, kan ervoor zorgen dat ook de verzoekende partij zich in de Deense samenleving kan integreren. De aard van het taalvereiste (slagen voor de taaltest Deens 1 of een taaltest Deens van gelijkwaardig niveau) en het feit dat de verblijfsvergunning in beginsel enkel wordt afgegeven indien de ingezetene voldoet aan dat vereiste, aangezien volgens de bewoordingen van deze bepaling kan worden afgeweken van het vereiste wanneer er sprake is van „uitzonderlijke redenen”, impliceren dat de regeling niet verder gaat dan nodig is.
- 13 Met betrekking tot de discriminatieverboden in artikel 9 van de Associatieovereenkomst en artikel 10 van besluit nr. 1/80 heeft de

Udlændingenævnet voorts aangevoerd dat het vereiste van een taaltest Deens geen discriminatie oplevert die strijdig is met deze bepalingen. Het in artikel 9 van de Associatieovereenkomst neergelegde discriminatieverbod heeft geen rechtstreekse werking, omdat deze bepaling, gelet op haar bewoordingen en op het doel en de aard van de Associatieovereenkomst zelf, geen duidelijke en nauwkeurig omschreven verplichting behelst, die kan worden uitgevoerd of rechtsgevolgen kan sorteren zonder dat extra maatregelen moeten worden vastgesteld.

- 14 Voorts betoogde de Udlændingenævnet dat artikel 9 hoe dan ook niet van toepassing is op de situatie van X, omdat de afgeleide rechten van X (als echtgenote van Y, een Turkse werknemer) zijn geregeld in besluit nr. 1/80 en het specifieke discriminatieverbod van artikel 10 van besluit nr. 1/80 binnen de werkingssfeer van besluit nr. 1/80 uitvoering en concreet uitdrukking geeft aan het discriminatieverbod in artikel 9 van de Associatieovereenkomst.
- 15 De Udlændingenævnet betoogde ook dat het discriminatieverbod in artikel 10 van besluit nr. 1/80 niet van toepassing is op regels inzake gezinshereniging zoals het vereiste van een taaltest Deens, aangezien dat geen „arbeidsvoorwaarde” is.
- 16 Zelfs wanneer nationale regels inzake gezinshereniging, zoals het vereiste van een taaltest Deens, moeten worden geacht onder artikel 10 van besluit nr. 1/80 of artikel 9 van de Associatieovereenkomst te vallen, is het met het vereiste gepaard gaande verschil in behandeling niet in strijd met deze discriminatieverboden, aangezien EU-onderdanen en Turkse onderdanen zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden ten aanzien van het recht op gezinshereniging. Het eventuele verschil in behandeling als gevolg van het vereiste van een taaltest Deens doet zich voor tussen Turkse onderdanen die werknemer in een lidstaat van de Unie zijn enerzijds en migrerende werknemers die onderdanen van een lidstaat van de Unie zijn anderzijds.
- 17 Wat het door verzoekster aangevoerde middel betreft dat het vereiste van een taaltest Deens leidt tot een verschil in behandeling tussen Turkse onderdanen en onderdanen van de Noordse landen, zij erop gewezen dat laatstgenoemden onder de Unieregels inzake het vrije verkeer vallen en zich steeds op die rechtsgrondslag kunnen beroepen om gezinshereniging met bijvoorbeeld een echtgeno(o)t(e) te verkrijgen, zonder dat zij hoeven te voldoen aan het vereiste van een taaltest Deens. Uit het Unierecht – met name de artikelen 7 en 16 van richtlijn 2004/38, die eveneens een voor de EER relevante tekst is en daarom van toepassing is op onderdanen van alle Noordse landen – volgt dus dat Denemarken deze onderdanen het in de vreemdelingenwet neergelegde vereiste van een taaltest Deens ten aanzien van de hereniging van echtgenoten volgens het Unierecht niet kan opleggen. Wat het recht op hereniging van echtgenoten op grond van de Unieregels inzake het vrije verkeer betreft, bevinden Turkse onderdanen zich dus niet in een situatie die vergelijkbaar is met die van migrerende werknemers die onderdaan zijn van een EU- of EER-lidstaat, met inbegrip van de Noordse landen. De bijzondere rechtspositie die de onderdanen van Noordse landen op grond van hun nationaliteit op bepaalde gebieden hebben, is niet relevant voor deze zaak, die

betrekking heeft op het recht van een Turkse werknemer om in Denemarken te verblijven en te werken, voor zover dit recht voortvloeit uit het geheel van de Associatieovereenkomst.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 18 Het Hof van Justitie heeft zich veelvuldig uitgesproken over de vraag hoe de evenredigheid van een nationale regel die een nieuwe beperking in de zin van de Associatieovereenkomst vormt, moet worden beoordeeld in het licht van de standstillbepaling van artikel 13 van besluit nr. 1/80.
- 19 Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak, zoals laatstelijk in het arrest A, geoordeeld dat de standstillbepaling in de weg staat aan de invoering door een lidstaat van nieuwe beperkingen van de mogelijkheid om [in Denemarken] gezinshereniging met een echtgeno(o)t(e) (of kind) uit Turkije te krijgen, tenzij de beperking gerechtvaardigd wordt door een dwingende reden van algemeen belang, geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde legitieme doel te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om dit doel te bereiken.
- 20 Voorts heeft het Hof van Justitie in zijn arrest ██████ vastgesteld dat de doelstelling van het verzekeren van een geslaagde integratie een dwingende reden van algemeen belang kan vormen, zoals het Hof heeft bevestigd in zijn arrest A, waarin het bindingsvereiste in kwestie niet geschikt werd geacht om integratie te verzekeren.
- 21 Het Hof van Justitie heeft nog niet de gelegenheid gehad om te beoordelen of een vereiste zoals dat van een taaltest Deens, dat wil zeggen een vereiste om de taaltest Deens 1 of een taaltest Deens van gelijkwaardig of hoger niveau met succes af te leggen en dat gericht is op personen die in Denemarken wonen, geschikt is om een geslaagde integratie te verzekeren van het gezinslid dat verzoekt om gezinshereniging met een ingezetene, bijvoorbeeld een Turks staatsburger die een duurzaam verblijfsrecht in het gastland heeft verworven.
- 22 Het Hof van Justitie heeft nog niet de gelegenheid gehad te beoordelen of een vereiste zoals dat van een taaltest Deens een beperking vormt die verder gaat dan nodig is om het nagestreefde doel te bereiken.
- 23 Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest ██████ vastgesteld dat een vereiste van kennis van de Duitse taal verder gaat dan nodig is om het nagestreefde doel te bereiken, aangezien het verzoek om gezinshereniging bij gebrek aan bewijs dat de betrokkene voldoende kennis van de taal heeft verworven, automatisch wordt afgewezen, zonder dat rekening wordt gehouden met de bijzondere omstandigheden van het concrete geval.
- 24 De vraag of een nationaal vereiste zoals dat van een taaltest Deens een beperking vormt die verder gaat dan nodig is om het nagestreefde doel te bereiken, lijkt nog niet te zijn opgehelderd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De discriminatieverboden van artikel 9 van de Associatieovereenkomst en artikel 10 van besluit nr. 1/80

- 25 Over de uitlegging van de discriminatieverboden van de Associatieovereenkomst en besluit nr. 1/80 is de rechtspraak van het Hof van Justitie schaars. Het lijkt erop dat het Hof van Justitie zich in zijn eerdere rechtspraak niet heeft uitgesproken over de vraag of artikel 10 van besluit nr. 1/80 ook ziet op regels van de lidstaten inzake gezinshereniging, waaronder een vereiste zoals dat van een taaltest Deens. In dit verband moet worden opgemerkt dat artikel 10 volgens de bewoordingen ervan betrekking heeft op „de lonen en verdere arbeidsvoorwaarden” en dat het vereiste van een taaltest Deens niet onder dit artikel lijkt te vallen.
- 26 Indien het Hof van Justitie oordeelt dat artikel 10 van besluit nr. 1/80 niet ziet op een vereiste van een taaltest Deens als die welke in casu aan de orde is, is het voor de beslechting van het geding van belang om te bepalen of het algemene discriminatieverbod van artikel 9 van de Associatieovereenkomst van toepassing is en, zo ja, of deze bepaling zich verzet tegen het vereiste van een taaltest Deens in een geval als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een vergelijkbaar vereiste niet geldt voor Deense onderdanen, andere Noordse onderdanen (die ook EER-onderdanen zijn) of onderdanen van de Unie.
- 27 Voor de beslechting van het geding is het eveneens van belang om na te gaan of het algemene discriminatieverbod van artikel 9 van de Associatieovereenkomst rechtstreekse werking heeft en dus of particulieren zich voor de nationale rechter rechtstreeks op deze bepaling kunnen beroepen.

Conclusie

- 28 Gelet op het voorgaande is de Østre Landsret, net zoals de rechter in eerste aanleg in deze zaak, van oordeel dat het Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden verzocht om een prejudiciële beslissing over deze vragen.